

РЕШЕНИЕ

№ 484

гр. Плевен, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ася Тр. Ширкова

при участието на секретаря ПЕТЯ СТ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от Ася Тр. Ширкова Гражданско дело №
20234430105147 по описа за 2023 година

Настоящото гражданско дело е образувано по искова молба от „****, ЕИК: **** Седалище и адрес: гр. **** п.к. 1404р-н ***, бул. “****” № 81 В, представлявано от юрк. Е.Ц. /Пълномощник на управителите/ против М. И. Н., ЕГН **** с адрес: гр. Пл***** №20, ет.3, ап.10. Ищецът твърди, получил Разпореждане, с което е уведомен, че по издадената Заповед за изпълнение на парично задължение е постъпило възражение от длъжника М. И. ***, ЕГН **** при условията на чл.47, ал.5 ГПК. Твърди, че в законоустановения срок упражнява правото си да предяви иск, с който да съдът да признае за установено, че ответникът М. И. ***, ЕГН ****, му дължи вземане, предмет на подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 2894/2023г. по описа на Районен съд - Плевен и издадената Заповед за изпълнение на парично задължение. Ищецът твърди, че между страните „****“ ЕАД, ЕИК ***, в качеството си на кредитодател, и М. И. ***, ЕГН ****, в качеството си на кредитополучател бил сключен Договор за потребителски кредит № 987918 на 16.12.2017г. по електронен път по реда на ЗПФУР. Твърди, че договорът е сключен като част от системата за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от кредитодателя, при което от отправяне на предложението до сключване на договора страните са използвали средства за

комуникация от разстояние. При сключването на процесния договор на ответника е предоставена цялата информация, изискуема по закон. Твърди, че съгласно чл.6 от ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. Договорът за потребителски кредит е сключен при спазване на изискванията на Закона за потребителския кредит, Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги /предишно наименование: Закон за електронния документ и електронния подпис/, Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние и приложимото законодателство. Твърди, че съгласно чл.9 ЗПК, договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Сочи, че страни по договора за потребителски кредит са потребителят и кредиторът, като потребител е всяко физическо лице, което при сключването на договор за потребителски кредит действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност, а кредитор е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя или обещава да предостави потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност. Ищецът твърди, че видно от приложените Общи условия и Договор за потребителски кредит № 987918 на 16.12.2017г. по безспорен начин се установява сключения между страните договор, задълженията си по който ответната страна не е изпълнила в срок и съобразно условията на договора. Твърди, че разпоредбата на чл.10, ал.1 от ЗПК регламентира договора да бъде сключен по ясен и разбираем начин, като всички негови елементи се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните. В случая представеният по делото Договор за кредит не е сключен в противоречие с

цитираното законово изискване. Навежда доводи, че процесният договор е действителен като сключен според повелителните норми на чл.10, чл.11 и чл.22 от ЗПК. Ищецът твърди, че на 16.12.2017г. ответницата сключила Договор за потребителски кредит №987918 с „****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.**** район „****“ № 7Б, по силата на който получила сумата от 600 лв., срещу което се съгласила да върне 8 броя вноски по 85.85 лева в срок до 20.08.2018г., когато е падежирила последната вноска, съгласно Приложение № 1 към Договор за потребителски кредит, съдържащ Погасителен план, неразделна част от Договора за кредит. Уговорен бил и фиксиран лихвен процент в размер на 41.24 %, както и годишен процент на разходите по кредита в размер на 50%. Ищецът твърди, че в Раздел X, чл.2 от Общите условия за предоставяне на кредити на Заемодателя /“ОУ“/, неразделна част от Договора за кредит, страните са се съгласили, че при забавяне на плащането на погасителна вноска Длъжникът ще дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху всяка забавена погасителна вноска, ведно с всички разноси за извънсъдебното и/или съдебно събиране на вземането, направени от „****“ АД. Твърди, че в Раздел VI, чл.8 и Раздел X, чл.5 от ОУ страните са постигнали съгласие Длъжникът да заплаща всички разноси, свързани с неизпълнението му. Твърди, че в Раздел X, чл.2 от Общите условия за предоставяне на кредити на Заемодателя /“ОУ“/, неразделна част от Договора за кредит страните се съгласили, че Длъжникът ще дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху всяка забавена погасителна вноска. В Раздел VI, чл.7 от ОУ, неразделна част от Договора за кредит страните постигнали съгласие Длъжникът да заплаща всички разноси свързани с неизпълнението му. В Раздел VIII, чл.2.6 от ОУ било уговорено правомощие на „****“ АД да уведомява Длъжника за забавата му чрез водене на кореспонденция, изпращане на съобщения, писма и стикери. Ищецът твърди, че с Договор за продажба и прехвърляне на вземания /Цесия/ от 02.03.2021г. „****“ АД като цедент е прехвърлило своите вземания към Длъжника по описания договор за потребителски кредит на цесионера „****“, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. **** п.к. 1404, бул.,****“ № 81 В, ап.3. Длъжникът е уведомен за цесията на посочената от него в договора електронна поща с имейл, както и на адреса, който е предоставил в договора. Ищецът твърди, че с Договор за продажба и прехвърляне на

вземания, сключен на 02.03.2021г. между „****“ ЕАД и „**** като цедент и „****, ЕИК ****, цедентът прехвърлил на цесионера ликвидни и изискуеми в пълен размер вземания, произхождащи от договори за потребителски кредит, сключени от Продавача с физически лица, които не изпълняват задълженията си по тях. Твърди, че тези вземания се индивидуализират в Приложение № 1 към дата 23.02.2021г., неразделна част от договора. Твърди, че вземането на „****“ ЕАД и „**** към ответника по гореописания Договор за кредит № 987918 е прехвърлено на „****, ЕИК ****, за сумата от 587.72 лв. Твърди, че връчването на съобщението за сключения договор за цесия от цедента - на длъжника, има за цел длъжникът да бъде уведомен за кредитора, на който следва да изпълни надлежно и съответно да бъде предотвратено изпълнението на лице, което не е титуляр на вземането. Твърди, че с цел да бъде гарантирана сигурността на длъжника да изпълни именно на овластения кредитор, законът изисква уведомяването за сключения договор за цесия да бъде извършено от предишния кредитор - цедент. Твърди, че връчването на уведомлението няма характер на лично и незаместимо действие, поради което е възможно то да бъде извършено и от пълномощник на цедента и с оглед константната съдебна практика няма пречка старият кредитор /седент/ да упълномощи новия кредитор /цесионер/ от името на седента да извърши предвиденото в чл.99, ал.3 от ЗЗД уведомяване на длъжника за извършената цесия. Законът не е предвидил уведомяването на длъжника да става по конкретен и специален начин, поради което същото следва да се счита надлежно извършено. Ищецът твърди, че М. И. ***, ЕГН: **** не е изпълнила в срок задълженията си по Договор за кредит до изтичането на крайния срок за погасяване на кредита. Към настоящия момент задължението все още не е погасено. Моли съда да приеме за установено, че ответникът М. И. ***, ЕГН: ****, дължи на „****, ЕИК **** парично вземане, конкретизирано в предявеното Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по образуваното ч.гр.д. №2894/2023г., а именно сумата в общ размер от 617.40лв., формирана както следва: главница в размер на **463.45 лв.**, договорна възнаградителна лихва върху главницата в размер на **51.65 лв.** за период от 16.12.2017 г. до 20.08.2018г, законна лихва за забава върху главницата в размер на **102.30 лв.** за период от 16.12.2017г. до 18.05.2023г., както и лихва за забава върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда до окончателно изплащане на вземанията. Ищецът

твърди, че претендираната сума за лихва за забава представлява обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва, определена с Постановление № 426 на МС от 18.12.2014г. за просрочени парични задължения. Същата се дължи от М. И. ***, ЕГН: **** по силата на чл.2, раздел X „Забава.Предсрочна изискуемост“ от ОУ, неразделна част от Договора за кредит, съгласно който текст при забавяне на плащането на погасителна вноска М. И. ***, ЕГН **** ще дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху всяка забавена погасителна вноска.

Препис от исковата молба е изпратена на ответника и връчена, като в едномесечния срок не е постъпил писмен отговор.

В съдебно заседание страните не се явяват и не се представляват. По делото е постъпило писмено становище от ищеца делото да бъде разгледано в негово отсъствие. С молба е направено искане за назначаване на експертиза и е внесен депозит.

Видно от представеното ч.гр.дело № 2894/2023г., ищцовото дружество е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, по което била издадена заповед за изпълнение №1639/22.05.2023г., с което било разпоредено длъжникът М. И. Д. да заплати на заявителя сумите 463,45 лева главница, 51,65 лева договорна лихва, 178,60 мораторна лихва, ведно със законната лихва върху главницата и разноските. Установява се от делото, че за издадената заповед, длъжникът е уведомен чрез уведомление, поради което с разпореждане, съдът указал на заявителя, че може да подаде искова молба по реда на чл.422 гпк вр. чл.415 ГПК. Разпореждането е получено от заявителя на 11.09.2023г и на същата дата е подадена настоящата искова молба. С оглед на това, същата се явява допустима и следва да бъде разгледана по същество.

От фактическа страна, съдът приема за установено следното :

Не е спорно между страните, че са сключили договор за потребителски кредит № 987918/16.12.2017г, по силата на който „****“ АД предоставило на ответницата М. И. *** сумата от 600 лева, посочена в Приложение №1 към договора, за срок от 8 месеца, при ГПР 50% и фиксиран ГЛП от 37,24 %; общ размер на всички плащания – 686,80 лева, при месечна вноска от 85,85 лева и падеж на последната вноска - 20.08.2018г., по погасителен план. Представени са и Общите условия към договора, подписани, на всяка страница от страните по договора, съобразно изискванията на чл.11, ал.2 от ЗПК. Установява се също, че на заемателя е предоставен СЕФ за предоставяне на информация за потребителски кредити, подписан от страната.

По делото се установява също факта на сключване на договор за поръчителство, от 16.12.2017г, между кредитора „****“АД и „****“ като

поръчител, за обезпечаване изпълнението по процесния договор за заем.

По делото се установява също и факта на сключване на договор за цесия от 02.03.2021г. между „****“ЕАД, и „****“ от една страна, като цеденти и ищеца „****“, като цесионер; видно от Приложение №1 към него, е прехвърлено и вземането против ответника по договор за кредит. Не е спорно между страните, че цедентите са упълномощили цесионера да уведоми длъжниците за станалата цесия. По делото няма доказателства за връчване на ответницата на уведомление за цесията, но съдът приема, че е редовно уведомена, с получаване на исковата молба и приложенията към нея.

По делото е изслушана и приета ССЕ, от заключението по която се установява следното: процесният договор за заем, е сключен на 16.12.2017г, за сумата от 600 лева, при лихвен процент от 37,24% и ГПР от 50%; размер на погасителната вноска – 85,85 лева, за срок от осем месеца /20.01.2018-20.08.2018г/. В съдебно заседание вещото лице заяви, че сумата е била преведена по банкова сметка на ответницата на 18.12.2017г. в „Сосиете ****“ която впоследствие се е сляла с „****“. Установява се от заключението, че по договора за кредит към „****“ АД еп постъпила сума в общ размер на 324,98 лева, с която са погасени главница в размер на 136,55 лева, договорна лихва в размер на 35,15 лева, и вноска по договор за поръчителство към Гаранта „****“ в размер на 153,28 лева. Към „****“ остават непогасени по договора за кредит главница в размер на 463,45 лева, договорна лихва в размер на 51,65 лева. Установява се от заключението, че на 23.02.2021г, поръчителят „****“ е погасил сумата от 587,72 лева по силата на споразумение за насрещно прихващане, дължима от заемателя по договора за заем, от която: 463,45 лева- главница, 51,65 лева - договорна лихва и 72,62 лева- лихва за забава, за периода 20.03.2018г. до 23.02.2021г. ВЛ посочва, че при проверката ѝ е представена счетоводна справка от 23.02.2021г, от която се установява прихващането със счетоводна операция, отговаряща на изискванията на НСС.

От правна страна, съдът приема, че между страните са възникнали облигационни отношения , които се уреждат по реда на чл.240 от ЗЗД. Заемодателят- цедент е финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ и по силата на цитираната разпоредба е лице, различно от кредитна институция /банка/ и инвестиционен посредник, една от основните дейности на което, може да бъде отпускане на кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Обстоятелството, че финансовата институция извършва банкова дейност, в областта на потребителското кредитиране, обаче не я прави банка, поради което сключеният между страните договор за кредит, няма характера на договор за банков кредит по чл.430 ТЗ, а представлява договор за заем по чл.240 от ЗЗД и съответно - намират приложение нормите на ЗЗД.

При тези доводи и с оглед представените доказателства, съдът счита, че между ответника М. И. ***, в качеството на заемател и „****“ АД, като заемодател, е сключен договор за заем, за сумата от 600 лева, като сумата по

кредита е получена от страна на заемателя. Съдът приема за установен и факта на сключването на договор за поръчителство между кредитора по договора за заем и „**** като поръчител, както и факта на изпълнението на задълженията по договора, от страна на поръчителя, в качеството му на солидарен длъжник. В тази насока е заключението на вещото лице, че на 23.02.2021г. „Ай Тръст“ в качеството си на поръчител е погасило вземанията на „****“ ЕАД в размер на 587,72 лева, с което е погасена главница в размер на 463,45 лева, договорна лихва за периода 20.03.2018г. – 20.08.2018г. в размер на 51,65 лева, и лихва за забава за периода 20.03.2018г. – 23.02.2021г. в размер на 72,62 лева.

С оглед на извършеното плащане от страна на „****, като поръчител, съдът приема, че същият е встъпил в правата на кредитора по договора за заем. Съобразно нормата на чл.146 ЗЗД, поръчителят, който е изпълнил задължението, встъпва в правата, които кредитора има против длъжника и може да предяви против него обратен иск по чл.143 ЗЗД. По делото се установява и факта на сключване на договор за цесия между кредитора и поръчителя, от една страна, като цеденти, и ищецът в настоящето производство- „**** ****“ ЕООД, като цесионер, с който е цедирано вземането. В случая ищецът черпи правата си от суброгиралият се поръчител, а не от кредитора-заемодател. Установи се, че книгата са връчени редовно на ответника длъжник и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици, в т.ч. и за цесията. С оглед на изложеното, съдът приема за доказано по делото качеството на кредитор на ищеца спрямо ответника. В доклада по делото, съдът указа, че в тежест на ответника е да докаже плащане на задължението. Такива доказателства не са представени и не са наведени доводи в тази насока, с оглед на което съдът приема, че предявеният иск за главница е доказан по основание и размер.

По отношение на претенцията за лихва за забава, следва да се съобрази установеният от вещото лице размер от 51,65 лева договорна лихва за периода 20.03.2018г. – 20.08.2018г. Договорната лихва се дължи до изтичане срока на договора, а това е датата на която се дължи последната вноска и с настъпване на която договорът се счита прекратен, а вземането става изцяло изискуемо.

Както в договора, така и в общите условия, страните са уговорили, че при забава се дължи и мораторна лихва. В заключението си вещото лице е установило, че размера на лихвата за забава върху главницата за периода от 20.03.2018г. до 23.02.2021г. (датата на плащане) е в размер на 72,62 лева.

Предвид заключението на вещото лице, съдът приема, че искът за договорна лихва в размер на 51,65 лева е основателен изцяло до предявения размер, а искът за лихва за забава е основателен до размера, изчислен в заключението, а именно 72,62 лева, като за разликата до 102,30 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

На основание гореизложеното, съдът намира че предявените иски с

правно основание чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1 от ГПК, вр. чл.240, ал.1, вр. чл.79, ал.1, вр. чл.146, ал.1, вр. чл.143, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.86, ал.1 от ЗЗД, за признаване за установено, че ответницата М. И. *** дължи на ищеца, сумата от 463,45 лева - главница, сумата от 51,65 лева договорна лихва, за периода 20.03.2018г.- 20.08.2018г, и сумата от 72,62 лева - обезщетение за забава, за периода 20.03.2018г. - 23.02.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на Заявлението по чл.410 ГПК, до окончателното изплащане на задължението, дължими въз основа на Договор за потребителски кредит № 987918 / 16.12.2017г, сключен между ответника и „****“АД, са основателни и следва да бъдат уважени, като за разликата до пълния предявен размер на иска за лихва до 102,30 лева, искът следва да бъдат отхвърлен като неоснователен.

Следва в полза на ищеца да бъдат присъдени сторените по делото разноси, съразмерно на уважената част от иска, в размер на 452,16 лева по настоящето производство и 71,39 лева по заповедното производство.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1 от ГПК, вр. чл.240, ал.1, вр. чл.79, ал.1, вр. чл.146, ал.1, вр. чл.143, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.86, ал.1 от ЗЗД, **ЧЕ** М. И. Н., ЕГН ***** с адрес: гр. Пл***** №20, ет.3, ап.10, **ДЪЛЖИ НА** „****, гр. **** ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. **** бул. ***, №81В, сумата от 463,45 лева главница, сумата от 51,65 лева договорна лихва, за периода 20.03.2018г. - 20.08.2018г, и сумата от 72,62 лева обезщетение за забава, за периода 20.03.2018г. - 23.02.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на Заявлението по чл.410 ГПК- 22.05.2023г, до окончателното изплащане на задължението, дължими въз основа на Договор за потребителски кредит № 987918/16.12.2017г, сключен между ответника и „****“АД, за които суми има издадена заповед за изпълнение №1639/22.05.2023г. по ч.гр.д. №2894/2023г. на ПлРС, КАТО ЗА РАЗЛИКАТА до пълния предявен размер от 102,30 лева - обезщетение за забава, за периода 16.12.2017 - 18.05.2023г, **ОТХВЪРЛЯ** иска като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78 ал.1 от ГПК, М. И. Н., ЕГН ***** с адрес: гр. Пл***** №20, ет.3, ап.10 **ДА ЗАПЛАТИ НА** „****, гр. **** ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. **** бул. ***, №81В, сумата от **452,16 лева** - разноси по настоящето производство и сумата от **71,39 лева** - разноси по ч.гр.д. №2894/2023г. на ПлРС,

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба, пред ПлОС, в двуседмичен срок от съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____